

Gerhard Rasmussens prædiken midfaste søndag

Taler

Gerhard Rasmussen
Sognepræst

Dato

11. marts 1945

Sted

Kildevældskirken

Omstændigheder

Prædikentekst:

Johannesevangeliet kapitel 6, vers 1-15

1 Dette er ikke noget Eventyr. Eventyrene har jo ellers ogsaa altid en god Slutning paa Historien.

Den fattige, men ædle Prins faar Prinsessen og det halve Kongerige, og den
5 arme, men ærlige Mand, mod hvem alle onde Magter har sammensvoret sig, kommer ved lykkelige og gode Kræfters Spil til Velstand og lever mange Aar i Fryg og Herlighed.

10 Det er den Slags, man bare fortæller Børn og barnlige Sjæle, for de voksne ved godt, at det er Løgn og Digt. Virkeligheden er en ganske anden, den er haard og ond, men hvorfor fortælle Børnene det? Det faar de tidligt nok at vide.

Men dette fra Joh. 6 er altsaa ikke noget Eventyr, men haard Virkelighed. *Haard*
15 *Virkelighed?* Ja, døm selv.

Tænk dig et Hjem med det eneste Barn dødssygt. Løgen har forlængst været der, han har sagt, hvad der skulde siges, og han har ogsaa sørget for Medicin til den lille. Men Forældrene er nogle underlige Mennesker, de kæmper og strider, sørger og fortvivler, men det falder dem ikke ind at gøre, hvad Lægen har sagt.
20 Ham tror de ikke paa, de tror kun paa deres egne Metoder, og det bliver de ved med lige til Barnet ligger dødt foran dem. Efter at Døden er indtraadt, kommer Lægen for at skrive Dødsattest, og da han ser, at hans Anvisninger ikke er blevet fulgt, peger han paa Medicinen og siger: "Hvis I havde givet jeres lille Dreng den, var han ikke død."

25

Det er haardt. Det var haardt at miste Barnet, men det er haardere at skulle høre

dette. "Det, der er sket, bærer I skylden for, for Hjælpen var for Haanden, men I brugte den ikke. Dette er jeres Skyld!"

30

Det er vor Situation, dig og min og den hele Verdens. Verden med de mange døde Børn, de mange sultne Børn, med hele dens bundløse Hav af Nød. Her kommer Evangeliet og fortæller om een, som med 5 Bygbrød og to Smaafisk mættede 5000 Mænd samt deres Kvinder og Børn. Og det er en gammel

35 Historie, det er næsten 2000 Aar siden, det skete.

Der var een, der kunde. *Der er een, der hele Tiden har kunnet.* Een, der interesserede sig for Menneskers Sult, for deres Legemers Sundhed, deres jordiske Tilværelse, og som vidste, hvad der var at gøre. Og som ikke har tiet

40 med sin Visdom, men talt. Sult er en frygtelig legemlig Lidelse, - og i Dag ved vi om Millioner, der sulter, og saa er Sulten endda kun en Brøkdæl af den legemlige Lidelse, Verden rummer i Dag.

Medens der hele Tiden har været een, der interesserede sig for sultne og lidende

45 Mennesker, som gav os Lov til at bede: Giv os i Dag vort daglige Brød, og som vidste, hvad der var at gøre og sagde os det! Men det blev ikke gjort.

Verden trækker på Skuldrene. Sludder og Vrøvl! For det første tror vi ikke paa den Historie om de fem Brød og de 5000 Mænd. Og for det andet: Selv om det

50 var rigtigt, saa er han her jo ikke mere og gør ikke mere den Slags.

Lad dog det Evangelium staa! Lad det gælde! Lad det gælde, at han interesserer sig for sultne og lidende Mennesker. Han vil, at de skal mættes. Og han ved Vej ud af Sult og Lidelse. Han har givet os sit Ord – ogsaa for Legemernes Skyld.

55 Hvorfor har vi gjort hans Ord til Ord, der kun drejer sig om Sjæl og Aand og ikke ogsaa om Legemet? Har han ikke ladet os sige: Dersom din Fjende hungre, saa giv ham Mad; dersom han tørster, saa giv ham Drikke. Har han ikke selv sagt: Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig. Har han ikke sagt: Elsk din Næste som dig selv!

60

Det er Vejen. Ikke Underets Vej som dengang, men Vejen i Lydighed og Tjeneste og Selvfornægtelse under Ordet. Det er den eneste Vej. Den Magt, der hin Dag afslørede sig i Underet, har han lagt i sit Ord, som han har givet os. Men det hjælper os ikke, for vi tror det ikke. Hjælpen er der, har hele Tiden været der,

65 men vi bruger den ikke, vi vil selv. Vi tror kun paa vore egne selviske Metoder,

derfor staar Verden i Brand, derfor sulter Mennesker. Det er vor Skyld.

70 Og i Dag anklager Evangeliet os. For vor Vantros og vore Hjerters Haardheds
Skyld er selv Evangeliet i Dag blevet haardt. Selv det har vi for vore Synders
Skyld faaet gjort til det modsatte af, hvad det skulde være: et godt Budskab.

75 Hvad om vi nu sagde: Nu har vi prøvet vore egne Metoder og set, hvad de har
ført os ud i. Nu kan det været nok. Nu er vi villige til at prøve hans. Vi gør hans
Ord til vort Program for at faa en taalelig Verden at leve i igen, for at blive
mætte. Nu vil vi tro, at han kan hjælpe os. Hvad vilde der ske, hvis vi sagde
saadan? Saa vilde han vende os Ryggen og gaa sin Vej, op i Bjergene, uden for
vor Rækkevidde.

80 Løgneren i os, Egenkærligheden og Selvtilstrækkeligheden vilde drive ham bort.
For saadanne Folk vil han ikke være Konge. I Stedet for at vi skulde gaa i os selv
og bekende: Herre, for vore Hjerters Haardheds Skyld er vi, hvor vi er. Men vi
ved vi, at vor Nød ikke er vor Sult, men vor Synd. Tilgiv os! Tag os til Naade!
Mæt os eller lad os sulte, men kom til os og bliv hos os!

85
Amen.

Kilde

Kristeligt Dagblad, Nr. 140, 49. Aarg. 11/03-1945

90

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Midfaste, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

95

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/gerhard-rasmussens-praediken-midfaste-sondag>

100